

thiên để nguyệt. Niết bàn không xa, chỉ tiếc là người ta cứ mãi, cố gắng đi xa Niết Bàn.

Quê hương của Phật là nơi gần con nhất, sao con lại phải về đâu nữa để rồi tự thấy khó khăn trở ngại.

Khi Đức Phật dạy: “Chớ có buông lung trí tuệ, Hãy hộ trì chân đế, Hãy làm cho sung mãn huệ xả, Hãy tu học tịch tịnh” là Ngài muốn dạy chúng ta không nên vọng động hướng ngoại cầu huyền, không nên tìm kiếm bất cứ cái gì ở ngoài, chỉ nên thấy các pháp như thật (chân đế), không có vấn đề gì (sung mãn huệ xả), tức nhiên tâm ta sẽ điềm đạm hư vô và trong sáng (tu học tịch tịnh).

Nói thì rắc rối nhưng sự thật còn giản dị hơn nhiều, con phải tự chứng nghiệm sự thật giản dị ấy. Thầy không có cách nào nói nhiều hơn được.

Hiện nay Thầy đang hoàn thành tập “Vi Tiểu” gồm 110 câu chuyện. HT sẽ chép dần cho con đọc, sẽ bổ ích hơn là giảng giải rườm rà.

Thầy ngừng bút và chúc con tự tại vô ngại trong mọi hoàn cảnh.

Thầy

(Viên Minh & Nguyên Dục)

Già Có

Sáu mươi năm già có
Do nhân duyên tạo thành
Già có tức là không
Già không tức là có
Hữu vi thì hữu hoại
Hữu sinh thì hữu diệt
Chốn cũ lại như như
Quê xưa hoa sen nở.

Từ Quang

THOÁT VÒNG OAN NGHIỆT

Phra Peter Pannapadipo

Nguyên Dục chuyển ngữ

Phụ chú của người dịch về tác giả và tác phẩm:

- Tác giả: Tên thật là Peter Robinson, xuất thân là một doanh gia thành đạt ở Luân Đôn. Ông già từ mọi thứ để trở thành một tu sĩ Phật giáo vào năm 45 tuổi với pháp danh **Phra Pananpadipo**. Người ta thường nói đường đời vốn gian nan nhưng Peter được biết thêm là đường tu cũng không bằng phẳng. Sau 10 năm thực hành Phật pháp tại xứ lạ quê người, Peter nhận ra rằng để thực hành hạnh cứu khổ của Bồ tát đạo, ông phải hy sinh bằng cách cởi áo nhà tu – ông thành lập Students' Education Trust - SET (tạm dịch là Quỹ Tương Trợ Giáo Dục Sinh Viên) ở Thái Lan để giúp học sinh nghèo cùng các tu sĩ không đủ phương tiện học cao hơn. Bằng một giọng văn hóm hỉnh đầy từ ái nhưng rất tự tin, ông kể lại những mẫu đời bi đát của các trẻ em mà SET đã giúp đỡ nên người.

- Tác phẩm: **Little Angels - Những Thiên Thần Bé Nhỏ** là một cuốn sách khổ nhỏ (110 x 120 mm) gồm 312 trang, kể lại đời thật của 12 chú tiểu - chuyện do chính các đương sự kể lại và được Peter chuyển sang Anh ngữ. Tất cả đều xuất thân từ tận cùng của nghèo nàn, lạc hậu. Họ đến với Phật pháp không vì có căn tu hay thích đời sống Sa Di mà vì đó là cơ hội duy nhất để có cơm ăn áo mặc khi họ hoàn toàn tuyệt vọng. Điều đáng buồn là không phải chỉ có 12 chú tiểu này mà gần như đại đa số Sa Di ở Thái đều ở trong một hoàn cảnh tương tự. Họ thọ giới chỉ vì không đủ sức học hành, không nơi nương tựa. Và hậu quả không tránh được là đại đa số cởi áo nhà tu sau khi đạt được mảnh bằng trung học.

Trong phần mở đầu, tác giả cho biết theo thống kê, năm 2000 ở Thái có 97,875 Sa Di. Năm năm trước đó, con số Sa Di là 87,686. Nhìn qua, độc giả chắc sẽ mừng rỡ vì nghĩ rằng đạo Phật ngày càng phát triển ở Thái. Nhưng sự thật phủ phàng và cay đắng hơn nhiều. Nó phản ánh một tình trạng suy sụp về kinh tế của đa số dân chúng nông thôn, đặc biệt là miền Bắc nước Thái. Nó cũng nói lên sự thất bại của các chính sách quốc gia trong công tác xây dựng một nông thôn phú cường và lành mạnh cho người dân.

Cũng có một số nhỏ (rất nhỏ) các chú tiểu này trở thành tu sĩ thật sự, họ đã tìm được con đường giác ngộ và họ tiếp tục hành trì.

Xuất thân là một doanh nghiệp và lớn lên trong một đất nước giàu mạnh, tác giả không thể nào chịu đựng nổi trước những bất hạnh và thống khổ của đa số trẻ con miền quê nước Thái. Đối với ông, sự nghèo đói quá độ là không xứng đáng với phẩm cách một con người cho nên tác giả quyết định phải làm một cái gì đó để giúp đỡ các trẻ